

એક છોકરી

એક આંખમાં પવન છીછરું પતંગિયું 'ને એક આંખમાં ભરચક રાતાં ફૂલ
મ્હેકમલકતી એક છોકરી મારી અંદર જાય સદંતર કરી મને સંકુલ

ફૂલત્વચાળી કોઈ કુજાણે કેમ લોહીમાં જરી ફરીને વૃત્તિઓને મારઘાડ મ્હેકાવે
આ કોણ ક્યારનું વાવંતોળે, હવા તરીકે મને સખત વીંટળાઈ વળી લ્હેરાવે
હોઠ ઉપરથી છલકછલકતી કોઈ ઝૂલે નિઃશબ્દ અને હું મારામાં મશગૂલ?

મ્હેક મલકતી એક છોકરી મારી અંદર જાય સદંતર કરી મને સંકુલ

શબ્દો 'ને સુંદરતા વચ્ચે હું તો જાણે સ્થિર, તોય એ ધનધનાધન સંવેદન પ્રસરાવે
મારા અંગત કવિસ્ખલનને કોઈ નહારી, ટપક આંખ ટપકારી શાને અડાબીડ ઉપજાવે
અક્ષરવેડા નોખા નોખા તોય શ્વાસમાં એકરૂપ છે અહીં અમારું મૌન સામ્ય બિલકુલ

એક આંખમાં પવન છીછરું પતંગિયું 'ને એક આંખમાં ભરચક રાતાં ફૂલ
મ્હેકમલકતી એક છોકરી મારી અંદર જાય સદંતર કરી મને સંકુલ

એક વરસાદી છોકરી

ચોમાસું આવે ને વીંઝાતી, ભીંજાતી આવે રે વરસાદી છોકરી
ચોમાસું જામે ને લથબથ વિખાતી આવે રે વરસાદી છોકરી

આંખોમાં તરતી આવે ને પાછી આવે તો ડીલે નીતરતી
બારમેઘ ખાંગાની મસ્તી થઈ આવે ને છાતીમાં છબછબિયાં કરતી
ચોમાસું થંભે ને તડકાતી સુકાતી આવે રે વરસાદી છોકરી

ચોમાસું આવે ને વાછટમાં વરસાતી આવે રે વરસાદી છોકરી

ફરીફરી આવવાની ઇચ્છાના ઝાપટાથી છોકરીનું એવું તરસાવવું
આવી ને છાંટા કે હેલી સિવાય એનું ધોધમાર કંઈક બધું કેટલું વરસાવવું
ચોમાસું ખૂટે ને નવ્વીનક્કોર થઈ આવે રે વરસાદી છોકરી

ચોમાસું આવે ને ટીપામાં ટિપાંતી આવે રે વરસાદી છોકરી

એક નૈસર્ગિક છોકરીનું ગીત

રાબેતા મુજબની છોકરી છે કેદ, એક સ્નો, પાઉડર, કીમ, નેલ-પોલિશના માયાવી મ્હેલમાં
ઘડીઘડી જીરક જીરક પોતાને જોઈ લેતી છોકરીથી આવતા અરીસા ને અન્ય પ્રસાધન પણ ગેલમાં

એવી તો નૈસર્ગિક છોકરી કે પલળેલાં વૃક્ષોને સૂકવતો તડકો ને તડકાતી માટી પણ કરે એની કૂથલી
ક્યાંય નહીં બેઠેલું નાનું પતંગિયું કે અધર ઊછળેલા પાંચીકા, પણ ખાય એની ચાડી ને ચુગલી
મેકપથી ઢંકાયેલ છોકરીને પ્રકૃતિસિદ્ધ પાછી કરવાની જડીબુટ્ટી જડશે તો જડશે કદાચ નાગરવેલમાં

ઘડીઘડી જીરક જીરક પોતાને જોઈ લેતી છોકરીથી આવતા અરીસા ને અન્ય પ્રસાધન પણ ગેલમાં

છોકરીના માથામાં નખાયાં નહીં એનો ફૂલોને રંજ, અને હાથ ઉપર મુકાણી નહીં તેથી મેંહટી નારાજ
છોકરીની સ્વરૂપાવસ્થાને કાચી ને કાચી ન ભોગવી શકાવાથી લેકમેની લિપસ્ટિક પર વાયરાને દાઝ
એક પલ્લામાં છોકરી મૂકો ને એક પલ્લામાં કુદરતના કોથળા ભરીભરીને ઠાંસો તો
છોકરી ના ઊંચકાતી સ્કેલમાં

ઘડીઘડી જીરક જીરક પોતાને જોઈ લેતી છોકરીથી આવતી અરીસા ને અન્ય પ્રસાધન પણ ગેલમાં

કલમવાસના

કલમ સરીખી એક છોકરી કાગળ જેવા કોરા મનને સ્પર્શ કરે છે, સ્પર્શ કરે છે
કલમ અને કાગળની વચ્ચે ધરબાયેલું મૌન બાપડું થરથરે છે, થરથરે છે

કાગળ ઉપર સવાર થાતાં કલમકુંવરી મેઘધનુષી બની જતી, બનઠની જતી
સબરંગી સુંવાળપ દઈને કાગળિયાની શબ્દકામના હણી જતી, રણઝણી જતી
રેશમ જેવી એક છોકરી કાગળ જેવા વિસ્સા મન પર સરસરે છે, સરસરે છે

કલમ અને કાગળની વચ્ચે ધરબાયેલું મૌન બાપડું થરથરે છે, થરથરે છે

હોઠ ઉપરથી શાહી પ્રસવતી એવી જાણે છાતી ઉપર સાપ વિસોટા તાણે
વસ્ત્રહીન થઈ કાગળિયું પણ એને શરણે, કલમવાસના ઊંડે સુધી માણે
કામણરસની અઠંગ કામિની કાગળ જેવા કુમાર મનને ઘરઘરે છે, ઘરઘરે છે

કલમ સરીખી એક છોકરી કાગળ જેવા કોરા મનને સ્પર્શ કરે છે, સ્પર્શ કરે છે
કલમ અને કાગળની વચ્ચે ધરબાયેલું મન બાપડું થરથરે છે, થરથરે છે.

સ્રીત્વનું ગીત

છડેચોક 'ને મારગ વચ્ચે ફૂટે ઝીણી છોકરિયું -
'ને છોકરિયું તો બે અક્ષરનું નામ, નથી કે બીજું
હોઠ વચ્ચે ઊગે ઊભી મોસમ જેવી વાત,
વાત છે બે પગવાળું ગામ, નથી કે બીજું

કદંબ જેવી લીલી નજરું ખોઈ મૂકી છે, હવે રહ્યાં તે નખરાં -
થોડી ઓછપ છે 'ને ઈચ્છાઓ પણ રાંક
સુંદરતાને અતિક્રમીને ચંચળ છળને અંબોડામાં ખોસી ફરતી છોકરિયું -
કોઈ જઈને કહો શરમનું ફૂલ હજી ઊગે છે ક્યાંક
બટકબોલી જીભ વડે સૌ ફરાક જેવાં સપનાંઓને તડીપાર કીધાં -
'ને લીધું વરરાજાનું નામ- જીભનું કામ નથી કે બીજું
છડેચોક 'ને મારગ વચ્ચે -

છોકરિયુંએ શબ્દોને ઘર પગલાં માંડ્યાં, અર્થભાઈ તો પરવાર્યા -
'ને સંદર્ભો પણ સાથે
ભાષાએ રંડાપો લેતાં રઘવાયેલી છોકરિયુંએ છૂંદણવેડા કીધા -
કીધી સ્પર્શસુખની લીટી સૌને હાથે
અડીઅડીને એકબીજાની આંખો સુધી પહોંચાડે છે હોઠ ઉપરની વાત -
આંગળીઓનું એ જ અહીં છે કામ, નથી કે બીજું

છડેચોક 'ને મારગ વચ્ચે ફૂટે ઝીણી છોકરિયું -

સત્તર હજાર છોકરીઓનું વાર્તાગીત

એક સવારે આંખો ખોલી અને મને મેં આરીસામાં જોયો
અને પછી સાત દિવસથી ફરકફરકનું વેન લઈને ફરક્યા કરતી ડાબીનો ફરકાટ
સાવ મેં ખોયો.

સૌ પહેલાં તો મારી કૂણી ફૂલત્વચાને સ્પર્શો અપરંપાર થયા
પછી થયું કંઈ એવું, મારે રૂંવે રૂંવે શ્વાસ ભરાયો, મેં મારામાં આળસ મરડી, હું ભીંસાયો
અને ત્વચાની એક કાંચળી સોળ વરસને અંતે ઊતરી -

વસંતઘેલી હવા અચાનક પતંગિયાંની જેમ ઘડીભર વિહ્વળ થઈને સાવ નવાનક્કોર
ફૂટેલા એક ટેરવે ઠરી -

અને ત્વચાની એક કાંચળી સોળ વરસને અંતે ઊતરી.

ત્યાં તો મારી હથેળીઓમાં સોનસુગંધી સ્પર્શ વિસ્તર્યા, સૃષ્ટિમાં સંતાઈ રહેલા બધી
કોરથી ફૂલ નીસર્યા, સૌરભરંગી ફેરમના દરિયાની વચ્ચે નિઃસ્તબ્ધ મેં મારો ચહેરો જોયો
અરે પછી તો સાત દિવસથી ફરકફરકનું વેન લઈને ફરક્યા કરતી ડાબીનો ફરકાટ સાવ મેં ખોયો.

મારી ફરતે ફરી વળ્યા ત્યાં સત્તર હજાર કૂણા કૂણા ચહેરાઓ ને દાડમડીની કળીઓ જેવા દાંત
અને કંઈ ઢગલેઢગલા આંખો

મને હજી સમજાય કંઈ એ પહેલાં મારા હોઠ ફફડતા થયા અને કંઈ કોલાહલ પણ થયો
મને લઈને લયમાં ઊડતી દીડી, મેં તો શ્વેતસુંવાળી પાંખો - અને કંઈ ઢગલેઢગલા આંખો
જતાં જતાં જ્યાં અરીસાની થોડે ઉપર નજર પડી ત્યાં કેલેન્ડરમાં કાનુડાને જોયો

અરે પછી તો સાત દિવસથી ફરકફરકનું વેન લઈને ફરક્યા કરતી ડાબીનો ફરકાટ સાવ મેં ખોયો

એક સવારે આંખો ખોલી અને મને મેં સત્તર હજાર કૂણા કૂણા ચહેરાઓની વચ્ચે જોયો.

કુંવારા છોકરાઓનું ગીત

લીલા લીલા માણસ માથે ઊગ્યા વડના ટેટા, ટેટા રાતા રાતા મોટા મોટા
ટોળા વચ્ચે આજ ઊડે કાચી કાયાની અફવાઓના ગોટેગોટા ગોટેગોટા

આંખોમાંથી ફરફર કરતાં મેદાને આવે સપનાંઓ આવી આવી થાય અધીરાં રાતાંપીળાં ધોળાંકાળાં
છીર ધધૂકે કાપામાંથી વાડ ઠેકવા જાય અને અથડાય પછી તો તીણાં તીણાં કરોળિયાનાં જાળાં
એક ધોલમાં નાખે એને ડાપું ભરતાં, ઠેકું દેતાં, રીડિયાપટ્ટી કરતાં કરતાં થાય લિસોટા

લીલા લીલા માણસ માથે ઊગ્યા વડના ટેટા, ટેટા રાતા રાતા મોટા મોટા

ખિલ્લેથી ભાંભરતી આવે લોહી વગરની ગાયું જેવી છોકરિયું પણ ઠેભાં ગણતી ભાંગીતૂટી શેરીનાકે
પડખાં ઘસતી

ગોથાં ખાતી જાય પછી તો રવરવ કરતી એકબીજાની ચાડી ખાતી ખોટ્ટેખોટ્ટી

ખીખી ખીખી ખીખી હસતી

જાણે ગાગર ઝીંકો પાણીમાં ને પાણી રેલમછેલમ થાય ઘડીમાં ગાગરમાંથી ફૂટે ફૂટે ઢગલેઢગલા
એકસામટા પરપોટા

લીલા લીલા માણસ માથે ઊગ્યા વડના ટેટા, ટેટા રાતા રાતા મોટા મોટા

પાણી માફક ધસમસ ધસમસ મારા તારા જેવાઓની છડેચોક સહુ વાતો ચાલે
વાતોમાંથી ચોરેચોટે આડાઅવળા લીટા દોડે, દોડીને ભૂંસાય આખરે આજ નહીં તો કાલે
ધૂળભરેલા રસ્તા પર તો પડેઆખડે અઢળક શબ્દો માણસ જેવા મૂંગાબહેરા સાચાખોટા

લીલા લીલા માણસ માથે ઊગ્યા વડના ટેટા, ટેટા રાતા રાતા મોટા મોટા

ટોળા વચ્ચે આજ ઊડે કાચી કાયાની અફવાઓના ગોટેગોટા ગોટેગોટા

સળવળું છું, સળવળું છું, સળવળું છું હું અહીં
પીગળે છે, પીગળે છે, પીગળે છે ક્યાંક તું

ભાંગી પડતી ઈંટો

ઘર બાંધું હું કાગળ ઉપર, શબ્દોની લઈ ઈંટો
સ્ક્વેર ફૂટના ભાવે શાહી, મારુગુર્જર ભીંતો

ભીંતો ઊભી અન્ય ભગિની ભાષાઓને એમ અઢેલી
ના બારી ના કમાડ એને ઓસરિયું ના ફળિયું ડેલી
વેન્ટિલેશન માટે દોરું, ઈંડિપેનથી આડો ઊભો લીટો

માટી ચૂનો કાનો માતર, શબ્દોની લઈ ઈંટો

કાગળના લાક્ષાગૃહમાં જઈ વિચાર સાથે રમવું ઘૂત
હડીઓ કાઢે હનુમાનજી, ભૂસકા મારે ઘરમાં ભૂત
ઘડીઘડી દૂચા થઈ જાતા ઘરની સીધી કરું પછીતો

કખગના ભુક્કાથી હું ભહો બાંધું, ભાંગી પડતી ઈંટો
ભાંગી પડતા શબ્દોથી હું ચણતો, જણતો, ભાંભડ ગુર્જર ભીંતો

વાસ્તવિક આંખોનું અતિવાસ્તવિક ગીત

હવે આંખને અનુભૂતિનાં ચશ્માં જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ નથી
હવે દશ્ય પણ કડવું હો કે વસમા જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ નથી

પાંપણ જેને કહેતાં એ બે મીંચાતી કે ઊઘડતી કે પટપટ કરતી પાંખ પસારી ઊડી ગયો હું મારામાંથી
અને આંખની કીકીમાં મેં ભરી દીધી છે કેમેરાની ચાંપ
મારાથી હું છુટ્ટો થઈને દૂર જઈને, ઊભો રહીને, હું જ મને દેખાતી આખી દુનિયા થઈને,
પોઝ દઉં ત્યાં ઘઉંવણાં ને કોરા મારા જીવતર પર છે ચાંપે માંડી ટાંપ
હવે આંખને સુંદરતાની ઢગલી પાસે ખસવા જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ નથી

હવે આંખને અનુભૂતિનાં ચશ્માં જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ નથી

આંખ ફૂટતી જોઈ લીધી મે ડૂંટીમાંથી, ખૂંટીમાંથી, પાનીમાંથી, બે આની-ચાર આનીમાંથી
આંખ ફૂટતી આંજણમાંથી અને આંખની પાંપણમાંથી આંખ
આંખ વિશેની સમજ ભરેલા સ્ટેજ ઉપરથી હું જ મને સમજાવું કે ભૈ આંખ વિશેની થઈ વારતા પૂરી
એમાં વિષય તરીકે નક્કામી છે આંખ કહું છું હવે હામ તું રાખ
હવે આંખની સામે રડવા હસવા જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ તથી

હવે આંખને અનુભૂતિનાં ચશ્માં જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ નથી
હવે આંખથી એકબીજાને ડસવા જેવું હોય કંઈ ના હોય તોયે કંઈ નથી.

કલમસવારી

કદીક હાથને હડસેલે તો કદીક હલેસામાર નીકળે કલમસવારી
શાહી છલોછલ કાગળ ઉપર બેઘડક, દે ઠાર નીકળે કલમસવારી

એક હૃદયથી બીજે નીકળે, એક જીવથી નીકળે અનંત જીવે
નીકળે તો કાં બગલું થઈને કાં જાણે કોઈ તીર ચડ્યું ગાંડીવે
ઘાયલ જીવમાં ઘૂમરા ખાતી, ઘૂંટાતી, ખૂંખાર નીકળે કલમસવારી

શાહી છલોછલ કાગળ ઉપર બેઘડક, દે ઠાર નીકળે. કલમસવારી

આંખે અટકે, ભીતર ચટકે, બોલે છટકે, સંભોગે જઈ બટકે
લાખતાં ખટકે હોઠે જીભે અણુઅણુ તે જીવને કટકે કટકે
કાફર જેવા કવિજીવમાં કાયમ બેસુમાર નીકળે કલમસવારી

શાહી, છલોછલ કાગળ ઉપર બેઘડક, દે ઠાર નીકળે કલમસવારી

નીકળે તો નહીં રસ્તા કેડી પૈડાં પાંખો નહીં કોઈ આકાશ
લાખવું એક જ વ્યાકરણ એનું છંદમેળ ના મળે, મળે ના પ્રાસ
સોફોક્લિસથી શીલા ભટ્ટમાં કાગળ દેખી ધરાર નીકળે કલમસવારી

કદીક હાથને હડસેલે તો કદીક હલેસામાર નીકળે કલમસવારી
શાહી છલોછલ કાગળ ઉપર બેઘડક, દે ઠાર નીકળે કલમસવારી

શ્વાસ-ઉચ્છ્વાસ

શબ્દો ઉચ્છ્વાસવાનો તારો આ કેવો રિવાજ?

શબ્દો ભીનાશવાનો મારો આ કેવો મિજાજ?

મારા નહીં બોલેલા શબ્દોને સ્પર્શો ના, સાંભળો ના તું

તારા શબ્દોના સ્ટેજ સ્પર્શથી સંકોચાતી, ટોચાતી હું

શબ્દોથી ઝંખવાનો તારો આ આવો રિવાજ?

શબ્દો ઉચ્છ્વાસવાનો તારો આ કેવો રિવાજ?

શબ્દોને ઝંખવાનો મારો આ કેવો મિજાજ?

તારા શબ્દોનો સૂનકાર મને રોમરોમ સોંસરવી વેરે

મૂંગો ઘોંઘાટ મારો, શબ્દોથી રહ્યું સહ્યું જાય ના હવે રે

શબ્દોથી સ્પર્શવાનો તારો આ એવો રિવાજ?

શબ્દોને ઉચ્છ્વાસવાનો મારો છે જેવો મિજાજ?

શબ્દો ઉચ્છ્વાસવાનો તારો આ કેવો રિવાજ?

શૃંગારકાંડ

પાપણ ઊંચી કરો નવી વહુ, હળવે હળવે હળવે હળવે
ઠીક ઠીકાઠીક હળવે હળવે, આંજણ આંખે ભરો નવી વહુ

બટવો, સાબુ, ઝૂડો, પાટલો, સેંથામાં સિંદૂર ભરીને
રસમુખી, રસરંગી ભાર્યા, અધરોષ્ટોને લાલ કરીને
ટગર ટગર તાકી રસરંભા, તાકી ઘાયલ કરો નવી વહુ

ફૂલોશી લજ્જાલિપિથી, સુગંધ માફક સ્હેજક સ્પર્શો
પયોધરોના પ્રેમપ્રહારે, અનરાધારે અઢળક વરસો
હોઠ ભીંસીને, હાથ પીંસીને, ફેરફુદરડી ફરો નવી વહુ

કાંડ રચી શૃંગાર કુમારી, પોશાકે કેં ફેશનકારી
દાડમિયાળી દંતપંક્તિએ, હસ્તિની શસ્ત્રાસ્રકારી
ઢાળી દીધા અમે ઢોલિયા, અમને બટકાં ભરો નવી વહુ

ઠીક ઠીકાઠીક હળવે હળવે અમને બટકાં ભરો નવી વહુ
પાંપણ ઊંચી કરો નવી વહુ, આંજણ આંખે ભરો નવી વહુ

ગુજરાતી કવિઓને ધાકધમકી

શબ્દોને વાળો કે ચોળો કે બે પગની વચ્ચે રગદોળો

પણ ખબરદાર!

હાથ જો લગાડ્યો છે - આંખ કે અવાજ કે આકાશને તો -

શબ્દોને પથ્થરની જેમ ભલે ભાંગો કે પાંચીકા જેમ છો ઉછાળો

પણ ખબરદાર!

ઊંચી કરીને આંખ જોયું છે - સાંજ કે સમુદ્ર કે સુવાસને તો -

શબ્દોને ખાતે ઉધાર કીધી કેટલી અનુભૂતિ, કેટલી અભિવ્યક્તિ, કેટલા વિચારો!

રોકડામાં સિલ્લક છે જાત અને 'કવિરાજ' શબ્દ એક એકલોઅટૂલો બિચારો!

શબ્દોને દાઢીની જેમ છો ઉગાડો કે બુકાની બાંધવાને મોં પર વીંટાળો

પણ ખબરદાર!

બત્રીસી તોડી નાખીશ જો વતાવ્યા છે - બિંબપ્રતિબિંબને કે આસપાસને તો -

શબ્દોને ઠોકી ઠોકીને કીધા ગાભણા ને એમાંથી કાઢ્યાં કેં કોટિ કરોડ નવા શબ્દોનાં ઈંડાંઓ

શબ્દને ચાવીને, ચૂંથીને, ધાવીને, ઝઘ્ઘીને ઝઘ્ઘીના કવિઓએ ઠોક્યા છે ગુજરાતી શબ્દોના ભીંડાઓ

દોસ્તો! આ શબ્દોને તોડો કે ફોડો કે આંગળી કરીને ઢંઢોળો

પણ ખબરદાર!

છેટા રહેજો બધાંય મૌનથી મકાનથી ને બુડથલમાં પડશે જો અડશે ઉજાસને તો -

*

શબ્દોને ખોડો, ઉખેડો, ફંગોળો, પછાડો

પણ ખબરદાર!

હાથ જો લગાડ્યો છે - ઝાકળ ભીનાશ કે પતંગિયાંને પાંખોને

દરિયા કે મોજાં કે ખીણ અને ખુલ્લા આકાશને તો -

અને-

ઊંચી કરીને આંખ જોયું છે - ફૂલો, વરસાદ, સાંજ, બગીચો ને બાંકડો,
બુઢાપો, એકાંત, વળી એકલતા, એકલા હોવાપણાંને તો -

શબ્દોને સિક્કાની જેમ છો ઉછાળો, રમાડો, ઘૂંટાડો, ભૂંસાડો, ભટકાડો
પણ ખબરદાર!

બત્રીસી તોડી નાખીશ જો વતાવ્યા છે -

વૃક્ષો-પડછાયાઓ, સૂર્યોદય-સૂર્યાસ્તોને,
આંખો, અરીસા કે બિંબ-પ્રતિબિંબને તો -

છટ્ટીનું ધાવણ યાદ કરાવી દઈશ - જો અડ્યા છો -

જળ-કમળ, મિથ્યા, જળ, મૃગજળ, નદીઓનાં ખળખળને,
ધુબાકા મારતા કિશોરોના કલબલને,
કોઈ મુગ્ધાનાં સોળ સોળ વરસોનાં કામણને તો -

શબ્દોને ઘાસની જેમ ફૂણાં ઉગાડો કે રેશમની શાલની જેમ વીંટાળો -
પણ ખબરદાર!

મને ભુલાવી દઈશ લખવાની છંછેડ્યા જો -

લીલાંછમ ખેતરો, તળેટીઓ, કે ટેકરા કે ડુંગરો કે જંગલને કેડીઓને
પંખીઓના આછા કલરવને રખડપટ્ટીના અલ્લડ આનંદને તો -

ને બુડથલમાં પડશે, વિચારોમાં પણ લાવ્યા છો -

ગુલાબ ખ્વાબ અત્તરની શીશી ખુશબોઈ પ્રેમપત્રોને
ખેંચાણ સામસામું બંધાણું એકબીજાનું
ભંગાણ કો હૃદયના શુદ્ધ પ્રેમીઓનું
સંધાણી પછી એમનું ના થયાને તો -

નોંધ - અગાઉની કવિતા બાદ 2022માં કવિતા નવી રીતે લખાઈ છે

મુંબઈછાપ નજર

મુંબઈછાપ નજરથી નીતરે છોકરિયુંને છાનામાના જોઈ લીધાની સજજા
કીકીમાંથી સ્પર્શબાણની જેમ વઘૂટે વૃત્તિ, શોધવા કૂણી કૂણી ત્વચ્ચા!

ભરબજજારે એકલતા કંઈ એવી સાલે

બે પગ ઉપર ચૂરેચૂરા થઈને કાયા ચાલે

આ મુંબઈની તે માને કૂતરાં પૈણે -

ઘડીઘડીમાં એવું થાતું, શરીર સાથે કરીએ વાતું, કરીએ થોડી મજજા

મુંબઈછાપ નજરથી નીતરે છોકરિયુંને છાનામાના જોઈ લીધાની સજજા

મુંબઈ જાણે છોકરિયુંનો ઊંડો દરિયો

પરપોટે પરપોટે જ્યાં કામાનલ ભરિયો

આ મુંબઈની તે બુનનો ઘોડો કરું -

છોરા અહીંના શરમ વેચતા ફરે અને ના છોકરિયુંને લગીર લજજા -

મુંબઈછાપ નજરથી નીતરે છોકરિયુંને છાનામાના જોઈ લીધાની સજજા
કીકીમાંથી સ્પર્શબાણની જેમ વઘૂટે વૃત્તિ, શોધવા કૂણી કૂણી ત્વચ્ચા!

પડછાયા લખવાને બેઠો

પડછાયા લખવાને બેઠો, થરથર ધ્રૂજે કાયા
કાગળ ઉપર પેન મૂકી ત્યાં શબ્દો પણ મૂંઝાયા

પડછાયા લખતાં પહેલાં મેં જાત લખી, એકાંત લખ્યું
ભગવી ભાષા, ભગવું લોહી, ભગવું મેં નિતાંત લખ્યું
લખતાં લખતાં આ દુનિયામાં રૂ માફક પીંજાયાં

પડછાયા લખવાને બેઠો, થરથર ધ્રૂજે કાયા

પડછાયા મૂકીને ગીતો લખવા બેઠો લયનું સેવી ઈંડું
તું પણ માંડી વાળ, મૂકી દે પડછાયા લખવા પર મોટું મીડું
ગીતો લખતાં કલરવવંતા શબ્દો પણ હરખાયા

પડછાયા લખવાને બેઠો, થરથર ધ્રૂજે કાયા
કાગળ ઉપર પેન મૂકી ત્યાં શબ્દો પણ મૂંઝાયા

(પ્રફુલ્લ પંડ્યાનું 'લખવા છે પડછાયા રે' ગીત વાંચીને)

કાપવું જ હોય કંઈક રોજ –
તો કાપી શકાય રોજ વાંભ એક અમથી નિરાંતને –
શેનાથી માપવું ને કાપવું આ સાંજના એકાંતને?
